

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
ГжЗ 98/22
30.3.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Марије Терзић, председника већа, Јелене Стојилковић и Татјане Лемајић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., ул. ... бр. ..., коју заступа Немања Коларић, адвокат из Инђије, ул. Војводе Степе бр. 2-а, против тужених “ALO MEDIA SYSTEM” д.о.о. Београд, са седиштем у Београду, ул. Косовска бр. 26/III и ББ из ..., на истој адреси, чији је заједнички пуномоћник Срђан Радовановић, адвокат из Београда, ул. Кнеза Милоша бр. 28, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужених изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду ПЗ бр. 19/20 од 20.12.2021. године, у седници већа одржаној дана 30.3.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Вишег суда у Београду ПЗ бр. 19/20 од 20.12.2021. године у ставовима првом и трећем изреке, а жалба тужених **ОДБИЈА**, као неоснована.

ОДБИЈА СЕ захтев тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиле па су обавезани тужени да тужилци на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде угледа и части солидарно исплате износ од 50.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 20.12.2021. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле у делу у којем је тражено да се обавезу тужени да јој по наведеном основу солидарно исплате поред износа досуђеног ставом првим изреке пресуде и додатни износ од 100.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 20.12.2021. године до исплате, као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезани су тужени да тужилци накнаде трошкове парничног поступка у износу од 85.600,00 динара са законском затезном каматом од дана

извршности до исплате.

Против наведене пресуде жалбу су благовремено изјавили тужени побијајући је у ставовима првом и трећем изреке, из свих законом прописаних разлога.

Испитујући правилност побијане пресуде у границама овлашћења прописаних чланом 386 ЗПП (“Сл. гласник РС”, бр. 72/11....18/20), Апелациони суд је оценио да је жалба тужених неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2-3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде из тачке 12 исте законске одредбе, на коју се указује жалбом тужених, јер је изрека пресуде разумљива, а дати разлози о битним чињеницама јасни и потпуни.

Према утврђеном чињеничном стању, у штампаном издању медија Дневна новина “АЛО!”, чији је издавач тужени “ALO MEDIA SYSTEM” д.о.о, а главни и одговорни уредник тужени ББ, дана ... године објављен је чланак са надсловом “...” и насловом “...”. У наведеном тексту је наведено: “АА је током боравка у ријалитију небројено пута истакла да се више никада неће вратити проституцији, али како “АЛО!” незванично сазнаје, обећање је прекршила само једну ноћ после велике журке у “...” и за новац спавала са сином познатог криминалца”, као и “АА је дан после изласка из “...” позвао стари клијент и замолио је да са другарицом дође у његову викендицу надомак града, како би са њим имала с***, на шта је она после кратког убеђивања пристала. Њему је било занимљиво да је доведе међу другове и да покаже да спава са њом за паре, будући да је после “...” популарна, а њој је одговарало да види стару симпатију и пред море заради додатних 500 евра за ноћ. По њих је око осам увече дошао возач и за тридесет минута нашли су се у викендици. Тамо их је чекало десетак мушкараца, који су се забављали уз алкохол и купали у базену. АА је истог тренутка замолио АА да са њим оде на спрат и њихов с*** је трајао целе ноћи.” Надаље је у тексту наведено да је АА тарифа иначе 200 евра на сат, али то не важи за сталне муштерије и када се ради на ноћ. Овај дечко јој је дао 500 евра и испоштовао договор. АА се понашала као да се ништа није десило-каже наш извор, уз објашњење да се АА покајала што се тако брзо вратила проституцији. Иако је мислила да још један с*** за паре неће пореметити, преплашила се да ће поново завршити као проститутка, иако је обећала да ће из тога изаћи. Даље је наведено: “Јасно је да се ипак плаши да постоји велика могућност да озбиљније настави са проституцијом”. Уз наведени текст је објављен запис лика тужиље уз коментар: “...”. Текст је настао након изласка тужиље из ријалитија “...”, тужиља је за текст сазнала од мајке истог дана када је објављен. Пре његовог објављивања нико је из редакције није контактирао, као ни након објављивања. У тексту су наведене неистините информације да је тужиља имала сексуалне односе за 500 евра за једну ноћ са сином познатог криминалца. Због овог текста имала је проблеме, било јој је најтеже због њених, мајке, баке која је болесна и брата који има ... година и иде у школу. После изласка из ријалитија није нигде излазила и била је све време са својом породицом.

На овако правилно и потпуно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио материјално право из чл. 4, 9, 15, 79, 112 став 1, 113 и 114 Закона о

јавном информисању и медијима и члан 10 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода (“Сл. гласник СЦГ-међународни уговори бр. 9/03, 5/05, 7/05” и “Сл. гласник РС -међународни уговори бр. 12/10”) и закључио да постоји одговорност тужених за накнаду нематеријалне штете коју је тужила претрпела услед објављивања предметног текста, одлучивши делимичнимусвајањем тужбеног захтева као у ставу првом изреке побијане пресуде.

И по оцени овог суда у тексту објављеном дана ... године садржане су неистините информације које су лезионо способне и у којима је тужила означена у негативном контексту- као неко ко се вратио својој првобитној делатности и ко је је спавао за новац, односно да је имала секс са старим клијентом за шта јој је плаћено 500 евра. На овај начин је тужила у тексту директно означена као лице које се бави проституцијом, односно које се вратило проституцији, а што у јавности, код читалаца свакако изазива презир и осуду. Стога је објављена информација лезионо способна, тужила је учињена препознатљивом и услед његовог објављивања тужила је трпела душевне болове због повреде угледа и части. Такође, правилно је првостепени суд закључио да тужени нису испоштовали стандард дужне новинарске пажње у конкретној ситуацији будући да објављене информације нису проверили на адекватан начин, нити су пре објављивања ове информације контактирали тужилу.

Одлучујући о висини новчане накнаде, имајући у виду све околности случаја, а пре свега тежину објављене информације и погођеност тужиле услед њеног објављивања, првостепени суд је тужилу правилно досудио на име износа правичне новчане накнаде 50.000,00 динара, правилном применивши члан 200 став 1 Закона о облигационим односима и члан 232 Закона о парничном поступку. На досуђени износ нематеријалне штете тужилу је правилно досуђена и законска затезна камата почев од дана пресуђења у смислу члана 277 став 1 Закона о облигационим односима.

Насупрот жалбеним наводима туженог у конкретном случају није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 1 у вези са чланом 231 Закона о парничном поступку односно првостепени суд није погрешно применио правила о терету доказивања.

Наиме, тачно је да када су у питању информације масмедија, терет доказивања о истинитости није на медијима, него је на субјекту информације терет доказивања о неистинитости те информације. У конкретном случају, управо из исказа тужиле и сведока утврђено је да су објављене информације неистините, при чему је првостепени суд правилно имао у виду да тужени ниједним доказом-предложеним или изведеним нису оспорили тврдње тужиле односно сведока.

Неосновано се жалбом тужених указује да им је онемогућено расправљање пред првостепеним судом чиме указују на постојање апсолутно битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 7 Закона о парничном поступку и то на тај начин што је суд забранио постављање питања тужених које се односи на то да ли је тужила сама у ријалити програму у коме је учествовала изнела информације које су објављене у спорном тексту. Наиме, ускраћивање одговора на питања, а за које првостепени суд сматра да није у вези са предметом спора, не представља повреду начела расправности као једног од основних начела прописаних Законом о парничном

поступку, већ евентуално може указивати на непотпуно утврђено чињенично стање, а чега у конкретном случају нема.

Цењени су и остали жалбени наводи али нису посебно образлагани јер су без утицаја на правилност побијане пресуде.

Насупрот жалбеним наводима тужених, правилна је и одлука суда о трошковима парничног поступка. Наиме, првостепени суд је ову одлуку донео правилном применом одредби члана 153, 154 и 163 став 1 ЗПП, сразмерно успеху тужиље у спору, а висина трошкова одмерена је правилном применом важеће АТ и ТТ.

Из напред наведених разлога одлучено је као у ставу првом изреке на основу члана 390 и 401 тачка 2 ЗПП.

Како тужени нису успели у поступку поводом изјављене жалбе, то им нису досуђени трошкови другостепеног поступка па је одлучено као у ставу другом изреке на основу чл. 165 ст. 1 ЗПП.

**Председник већа-судија
Марија Терзић с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић